

Anna Radomska

Wspomnienie o dr Annie Radomskiej 1966–2017

Dnia 29 kwietnia, wczesnym rankiem, odeszła od nas Ania Radomska. Miała zaledwie 50 lat. Od sześciu lat zmagająca się z chorobą nowotworową. Starła się pokonać raka, poddając się wszelkim dostępnym zabiegom i poszukując nowatorskich terapii. Zdawała sobie sprawę ze swego stanu zdrowia i racjonalnie oceniała swoje szanse na wyzdrowienie. Podkreślała, że zależy jej głównie na jakości życia, na możliwości pełnego doświadczania każdego dnia i radości z kontaktów z rodziną i znajomymi. Dużo podróżowała. Spieszyła się, żeby dotrzeć do jak największej liczby miejsc i krajów, o których wcześniej marzyła. Wiele podróżniczych planów zdążyła zrealizować. Spełniła też niemal w całości swoje pragnienie o zdobyciu Korony Gór Polski. Mimo że choroba często dawała jej się we znaki, Ania tak długo, jak mogła, podtrzymywała swoją kondycję fizyczną poprzez uczestnictwo w klubie biegaczy.

Była żywo zainteresowana kulturą i sztuką, śledziła wydarzenia kulturalne, literackie i naukowe. W ostatnim czasie jej uwagę przykuły dzieła ks. Józefa Tischnera, ks. Adama Bonieckiego, czy Kena Wilbera, które, jak twierdziła, pozwoliły jej na wzmocnienie refleksji nad człowiekiem, nad sensem życia, światem.

W swoich działaniach Ania była perfekcyjna, rzetelna, uczciwa, świetnie zorganizowana i koleżeńska. Potrafiła walczyć o słuszność swych racji, gdy była do nich przekonana, a jej argumentację zawsze cechował wysoki poziom merytoryczny. W pracy zawodowej stawiała sobie wysokie wymagania. Miała na swym koncie liczne publikacje w formie artykułów w wysoko punktowanych czasopismach oraz rozdziałów w książkach (była autorką 25 publikacji), nie stroniła też od opracowań w wartościowych czasopismach popularnonaukowych (pisała do *Nowin Psychologicznych*, *Charakterów*). Od lat, jako jedna z nielicznych badaczek, zajmowała się problematyką humoru i z tym zagadnieniem związanych było wiele jej projektów badawczych (zrealizowała ich 11, kierując nimi i prowadząc badania). Prowadziła także szeroką międzynarodową współpracę naukową z najwybitniejszymi naukowcami specjalizującymi się w tej dziedzinie (m.in. z Uniwersytetem w Zurychu). Poza tematyką humoru, śmiechu, poczucia humoru, stylów i strategii humoru, Ania Radomska zgłębiała problemy przystosowania się młodzieży do procesu dorastania, a w ostatnich latach prowadziła intensywne badania nad problematyką gelotofobii (lęku przed wyśmianiem), łącząc wiedzę dotyczącą humoru z zagadnieniami patologii i terapii. Jej plany naukowe były bogate – przygotowywała do druku dwie książki poświęcone tematyce stylów i strategii humoru, z których jedna miała mieć status pracy habilitacyjnej. Poruszała w nich nowatorskie i istotne wątki z zakresu psychologicznej wiedzy o okresie adolescencji oraz o adaptacyjnej roli humoru.

Od ponad dwudziestu lat dr Anna Radomska była członkiem Zakładu Psychologii Rozwoju Człowieka Wydziału Psychologii Uniwersytetu Warszawskiego, w ramach którego prowadziła intensywną aktywność dydaktyczno-naukową. Pod jej kierunkiem powstało wiele znakomitych prac magisterskich, a jej wykłady dotyczące humoru cieszyły się dużym uznaniem wśród studentów. W zakresie aktywności organizatorskiej uczestniczyła w pracach Sekcji Psychologii Rozwojowej Polskiego Towarzystwa Psychologicznego, a następnie Polskiego Stowarzyszenia Psychologii Rozwoju Człowieka (aktywnie uczestniczyła w konferencjach, przedstawiając referaty pełne ważnych i nowatorskich myśli). Zaangażowała się także w działalność Polskiego Towarzystwa Psychologii Pozytywnej.

Pracowała do niemal ostatnich chwil swego życia. Mimo że skutki choroby i leczenia w coraz większym stopniu ograniczały jej sprawność, była bardzo dzielna, nigdy nie narzekała i pozwoliła otoczeniu uwierzyć, że jeszcze nie pora, że śmierć jej nie dotyczy.

Pochowaliśmy Anię 6 maja 2017 roku na cmentarzu w Kobyłce w piękny słoneczny dzień. Zgodnie z jej życzeniem wszyscy mieli pomarańczowe dodatki przy ubiorze, bo ten kolor był jej ulubionym.

W imieniu Zarządu Polskiego Stowarzyszenia Psychologii Rozwoju Człowieka

Dr hab. Ludwika Wojciechowska, prof. UZ

Wybrane publikacje Anny Radomskiej:

Radomska A. (2001), Lokalizacja poczucia kontroli wzmocnień a rozumienie i ocena komizmu przez pierwszoklasistów, *Psychologia Rozwojowa*, 1–2.

Radomska A. (2001), Humor Appreciation in 10-Year-Olds: The Influence of Affective Disposition Towards Cartoon Protagonists and Their Status in Dominance Hierarchy, *Stylistyka*, 10.

Radomska A. (2002), Poczucie humoru a zdrowie i rozwój jednostki, *Psychologia Rozwojowa*, 2002, 2.

Radomska A. (2005), Odbiór różnych rodzajów komizmu a możliwości intelektualne 10- i 15-latków, *Psychologia Rozwojowa*, 9 (5).

Rudzka U., Radomska A. (2006), Humorem pokonam stres! Zastosowanie humoru jako metody walki ze stresem w sporcie. W: D. Parzelski (red.), *Psychologia w sporcie. Teorie, badania, praktyka* (s. 94–108). Warszawa: Wydawnictwa Uniwersytetu Warszawskiego.

Horodziejczyk D., Radomska A. (2006), Rozwój dziecięcych teorii umysłu a płęć i kompetencja komunikacyjna, *Psychologia Rozwojowa*, 2.

Radomska A. (2006), „Animacja, afirmacja, afiliacja” – o roli humoru w procesie edukacji. W: W.J. Maliszewski (red.), *Komunikowanie społeczne w edukacji. Dyskurs nad rolą komunikowania* (s. 353–365). Toruń, Wydawnictwo Adam Marszałek.

Radomska A. (2007), Understanding and Appreciating Humour in Late Childhood and Adolescence, *Polish Psychological Bulletin*, 38(4), 189–197.

Radomska A. (2009), Breaking The Ground In Cross-Cultural Research On Gelotophobia: A Multi-National Study Involving 69 Countries, *Humor-International Journal of Humor Research*, 2009, 22(1/2).

Radomska A., Bąk K. (2009), Humour Styles and Professional Burnout in Nurses. W: S. Dżereń-Głowacka, A. Kwiatkowska (ed.), *Making Sense of Humour. Humor – Theories. Applications. Practices*, 2/2 (s. 61–79). Piotrków Trybunalski: Naukowe Wydawnictwo Piotrkowskie.

Jelińska M., Radomska A. (2010), Religious Orientation and the Reception of Religious Jokes and Selected Psychosocial Properties of Adults. W: E. Rydz, D. Musiał (red.), *The Psychology of Human Development – Selected Issues* (s. 205 – 229). Lublin: Wydawnictwo Towarzystwa Naukowego KUL JPII.

Chłopicki W., Radomska A., Proyer R., Ruch W. (2010), The Assessment of the Fear of Being Laughed at in Poland: Translation and First Evaluation of the Polish GELOPH, *Polish Psychological Bulletin*, 41(4), 172–181.

Tomczak J., Radomska A., Gelotophobia (2010), Self-presentation Styles, and Psychological Gender, *Psychological Test and Assessment Modeling*, 52(2).

Radomska A. (2011), Humor from the perspective of positive psychology. Implications for research on development in adulthood. *Polish Psychological Bulletin*, 42(4).

Radomska A. (2012). Researching Psychology of Humour. W: D. Brzozowska, W. Chłopicki (eds.), *Polish Humor* (s. 609–654). Humor and Culture 2. Kraków: Krakowskie Towarzystwo Popularyzowania Wiedzy o Komunikacji Językowej „Tertium”.

Parnowska D., Braniecka A., Radomska A. (2013), Poczucie humoru w schizofrenii – zdolność do odbioru komizmu i możliwości jego wykorzystania w oddziaływaniach terapeutycznych, *Psychiatria Polska*, 47(5), 945–956.

Radomska A. (2014), Psychologia humoru w Polsce. W: D. Brzozowska, W. Chłopicki (red.), *Humour and Culture 4: Humor polski* (s. 671–700). Kraków, Krakowskie Towarzystwo Popularyzowania Wiedzy o Komunikacji Językowej „Tertium”.

Pozycje popularnonaukowe:

Radomska A. (2000), Co kogo śmieszy? O różnicach indywidualnych w preferencjach komizmu u ludzi dorosłych, *Nowiny Psychologiczne*, 3.

Radomska A. (2003), Cenny zmysł humoru, *Charaktery*, 11.

Radomska A. (2009), Kto się boi ośmieszenia? O syndromie gelotofobii. *Nowiny Psychologiczne*, 1.

Radomska A. (2006), Śmiech wart szkoły, *Charaktery*, 10.